

Parlaments dels estudiants Joan Roma i Victoria Savchak

**Acte acadèmic de graduació
de la promoció 2019**

Barcelona, 6 de juliol del 2019

**Universitat
Pompeu Fabra
*Barcelona***

Victoria: Joan, no sé tu; però jo, després de quatre anys de carrera, encara no tinc clar què vull fer amb la meva vida en un futur.

Joan: Victoria, saps què penso? Que no necessites saber-ho. Amb això no vull que ningú pensi que la solució és quedar-se amb els braços plegats. No. Però la gran majoria de gent que conec que estava seguríssima del camí que havia pres, ara mateix es pregunta per què no va agafar un camí diferent. I és que la vida no té sentit. És a dir, només té aquell sentit que nosaltres volem donar-li. I tots els camins són correctes si realment és el que sentim que volem fer.

Victoria: Naturalment, és que potser demà estem morts. Vull dir... No vull semblar una cínica. Tot el contrari, crec que sóc una romàntica que pensa que tot el que tenim és estar vius aquí i ara. I que a vegades la vida pot semblar esgotadora, però també meravellosa. I un dia ens farem vells i un altre dia morirem. Per tant, l'única cosa sensata que podem fer amb la nostra vida és viure-la. I segons la meva opinió, la millor manera de fer-ho és aprenent tot el que puguis, sobretot el que puguis viatjant, estant orgullós de tots els petits èxits, sent amable, compartint idees, sent entusiasta...

Joan: Sí! Cal omplir la vida, estimant, viatjant, amb vi, amb sexe, amb art... Crec que cadascú té la seva pròpia manera de ser feliç. I per aconseguir-ho cal escoltar-se i definir-se pel que a un li agrada... L'apassiona fer. No cal comparar-nos, ni pensar en impossibles, ni tampoc fer coses que no ens representen. Quan un està en harmonia amb el que fa i el que sent, és quan la felicitat arriba. I saps, què? Ho fa sense avisar.

Victoria: Que cert Joan. I encara que tot això ja ho sabem, crec que és necessari a vegades recordar-ho. No sé què en penses tu, però crec que és excitant poder viure aquesta vida sense sentit. Però que és tan meva, tan teva, tan nostra, companys i companyes.

Joan i Victoria: Gràcies, i bona sort.

